

KONSPEKT ZAJĘĆ MISYJNYCH W KLASACH IV-VIII

Temat: Posłani na cały świat

Czas trwania: 45 min.

I Założenia edukacyjne

Cel ogólny: poznanie misyjnego wymiaru Kościoła, rozbudzenie wrażliwości na potrzeby bliźnich w krajach misyjnych Afryki i chęci pomocy misjonarzom.

Cele szczegółowe:

- uczeń zna nakaz misyjny Chrystusa,
- uczeń jest świadomy realiów życia w Czadzie i w Tanzanii,
- uczeń potrafi i chce włączyć się w działalność misyjną Kościoła przez konkretne działania (pomoc duchowną i materialną).

Metody i formy pracy:

forma indywidualna i zbiorowa, oglądowa, rysunkowa, praca z tekstem biblijnym, analiza źródeł, pogadanka

Pomoce dydaktyczne:

fragment z Pisma Świętego, prezentacja multimedialna, fragment wywiadu, czysta kartka dla każdego ucznia, puszka na „Dobre monety”, tekst „10 rzeczy, których nie wiesz o Tanzanii”

II Przebieg zajęć

1. Powitanie

2. Wprowadzenie

Nauczyciel czyta krótki fragment z Pisma Świętego [**Załącznik 1**].

- ◆ Jaki nakaz dał Apostołów Pan Jezus? (nakaz misyjny)

3. Rozwinięcie tematu

- Apostołowie podjęli się zadania – wyruszyli w różne zakątki świata, do ludzi, którzy nie słyszeli jeszcze Dobrej Nowiny. Nie zważali na przeciwności, doświadczali prześladowania, ale chcieli świadczyć o Chrystusie, wierzyli, że On zawsze **będzie z** nimi.

Dziś powierzona misję kontynuują **misjonarze**.

- Nauczyciel zaprasza uczniów w „podróż”. Wyświetla prezentację multimedialną z mapą świata i poleca wskazać Afrykę, a następnie Czad i Tanzanię. Pyta ich, co wiedzą o tym kontynencie i o państwach. Następnie wyświetla prezentację ze zdjęciami z misji w Czadzie i Tanzanii i/lub krótki filmik Zbieramto – Daj mi pić! Studnie dla Afryki [Załącznik 2].

<https://www.youtube.com/watch?v=UsX1906llso>

- Aby przybliżyć uczniom życie misjonarzy, nauczyciel odczytuje fragment wywiadu z **ks. Edwardem Ryfą**, misjonarzem z Czadu [Załącznik 3].

Następnie zadaje pytania:

- czym różni się życie mieszkańców Czadu od naszego?
- z jakimi głównymi problemami muszą mierzyć się Czadyjczycy?
/głód, trudny dostęp do wody, brak edukacji, sytuacja kobiet/
- w jaki sposób misjonarze mogą pomóc mieszkańcom Czadu w ich problemach dając im przysłowiową wędkę, a nie rybę?
- Każdy z nas został powołany do bycia misjonarzem.
Jak my możemy wspomóc misję? Następnie nauczyciel rozdaje kartki podzielone na cztery części i prosi, żeby uczniowie spróbowali wyrazić, co dla każdego z nich oznacza pojęcie „**Pomagam misjom**” na cztery sposoby:

- a) definicja,
- b) schemat,
- c) dialog komiksowy,
- d) rysunek.

Każdy uczeń pokazuje swoją pracę i mówi w dwóch zdaniach o swojej interpretacji hasła.

4. Podsumowanie

Misjonarze podejmują się głoszenia nauki Chrystusa w odległych zakątkach świata. Dają nie tylko Słowo, ale też czyn, starając się pomóc krajom misyjnym w rozwiązywaniu ich problemów. Doświadczenie bezinteresownego dobra, pozwala ludziom lepiej poznać miłosiernego Boga. My również możemy wspomóc pracę misjonarzy poprzez działania podejmowane w najbliższym otoczeniu, np. modlitwę, udział w projekcie „Zbieramto w szkole” i zbiórkę różnych przedmiotów – baterii, starych telefonów, laptopów, klocków LEGO, srebrnej biżuterii, np. zerwanych łańcuszków czy pojedynczych kolczyków. Zysk ze sprzedaży tych surowców firmom recydingowym jest

przekazywany misjonarzom. Misje można też wspomóc przez odkładanie nawet drobnych kwot pieniężnych, groszy, jakie zostaną nam po zakupach w szkolnym sklepiku czy starych, znalezionych u dziadków pieniędzy i banknotów, które nie są już w obiegu (tu nauczyciel pokazuje puszkę na „Dobre monety”). Dzięki zaangażowaniu uczniów i nauczycieli w projekt „Zbieramto w szkole” powstały już cztery studnie w Czadzie. Jeśli czujemy takie powołanie, pięknym dziełem jest również włączenie się wolontariat misyjny (np. w fundacji Missio Cordis).

5. **Zakończenie** – jeśli zajęcia są prowadzone w ramach lekcji religii sugerujemy modlitwę w intencji misjonarzy i wszystkich pracujących na rzecz misji.

Rozdanie tekstu „10 rzeczy, których nie wiesz o Tanzanii” [**Załącznik 4**].

Załącznik 1

Mt 28,18-20

Ostatni rozkaz*

Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.

Załącznik 2 – prezentacja.

Załącznik 3

Fragment wywiadu z ks. Edwardem Ryfą, który od 26 lat przebywa na misji w Ba-illi w Czadzie. Przez ten czas wybudował ponad 150 studni.

„Czy może Ksiądz opowiedzieć o codziennym życiu ludności? Czym zajmują się kobiety, mężczyźni, dzieci, ludzie starsi?

Teren, na którym mieszkam, jest przede wszystkim problematyczny ze względu na klimat – niedobry do uprawy (można uprawiać tylko w porze deszczowej, czyli tylko przez trzy miesiące w roku, pozostały czas to susza). To warunkuje życie tych ludzi – żyją oni praktycznie z dnia na dzień. Żyją lepiej w czasie zbiorów i po zbiorach, potem następuje długi okres, kiedy jest trudno o pożywienie. Przeciętna rodzina jada wtedy raz dziennie, pod wieczór. Rano może wypić jakąś herbatę czy dać grysik na wodzie dzieciom. Ich życie jest ciężkie i nędzne w tym okresie.

Jest rozgraniczenie funkcji w rodzinie. Mężczyzna nigdy nie wchodzi do kuchni – to sprawy kobiety. Sprawy wody – to też troska kobiet oraz dzieci. Kobieta kilka razy w ciągu dnia chodzi z dziećmi po wodę (jej rolą jest również przygotowanie wody dla męża – to znaczy nagrzanie jej). Kobieta musi zdobyć również opał, żeby przygotować posiłek. W porze deszczowej kobieta pomaga mężowi również w uprawie roli. Rolą mężczyzny jest zabezpieczenie jedzenia na cały rok. Mężczyźni budują spichlerze w ziemi w kształcie wazy, to jest taka rezerwa na czas, kiedy jest bardzo trudno i jedzenie trzeba rygorystycznie dzielić.

Kobiety zajmują się również dziećmi. Pracują one więcej niż mężczyźni i są bardziej przedsiębiorcze. Tam, gdzie mężczyźni rozkładają w bezsilności ręce, kobiety zawsze znajdują rozwiązanie. Rola kobiety jest bardzo ważna w Czadzie. Często trzyma ona rodzinę.

Mężczyzna powinien wybudować dom (ale w niektórych plemionach robi to kobieta). Mężczyzna powinien dbać o posesję, podwórko, ale porządek na nim należy również do kobiety.

Dzieci już od najmłodszych lat pomagają rodzicom. Chłopcy pomagają w pasaniu bydła – wyprowadzają je na pastwiska, często daleko szukając odpowiedniego miejsca. Dziewczynki są przy mamie – kuchnia, zmiatanie podwórka, pójście po wodę. Rodziny są wielodzietne, dlatego też rodzice preferują chłopców. Nie stać ich na szkołę.”

Załącznik 4 – „10 rzeczy, których nie wiesz o Tanzanii” – do druku

10 RZECZY, KTÓRYCH NIE WIESZ

1

Supu ya kuku – jedno z najpopularniejszych dań mięsnych w Tanzanii kontynentalnej, szczególnie kiedy trafiasz do kogoś na większą gościnę. Jest to rosół podawany z kawałkiem mięsa, świeżą papryką i limonką. Żeby go przyrządzić, nie biegnie się do sklepu mięsnego, ale na swoje podwórko (prawie każda rodzina ma mini gospodarstwo, gdzie hoduje chociaż tyle kur, żeby wyżywić swoich najbliższych).

2

Masajowie to jedna z najbardziej przyjaznych grup etnicznych w Tanzanii. Wykazują się dużą otwartością wobec każdego – nie ważne jakiego jesteś wyznania czy jaki jest Twój kolor skóry. Masajska społeczność żyje bardzo blisko siebie, trzyma się razem i **bardzo dba o tradycję**. Z uwagi na swoje specyficzne, rzucające się w oczy odzienie, są zatrudniani przez wielu Europejczyków w hotelach.

3

Najbardziej powszechnym transportem w Tanzanii są „boda boda”, czyli dwukolowe pojazdy (ala nasze motocykle) oraz „bajaji” [badziadzi] – lokalne trójkołowe taksówki. Oprócz nich na drodze spotkasz głównie ciężarówki. Zasady jazdy są proste – wymiarsz gdzie się da i jak się da. Grunt to przeżyć.

4

„Boda boda”, chociaż wygląda jak typowy motocykl, w Tanzanii nie służy do rekreacyjnych podróży. Bardzo rzadko spotkasz na nim tylko ludzi. „Boda boda” często spełnia funkcję busa – jest obłożony workami wypełnionymi różnego rodzaju materiałami. Niezwykle rzadko na czubku steru worków siedzi również pasażer.

5

Podróż tanzanskimi drogami wymaga niezłej wprawy i cierpliwości. Drogi są kręte, a nieoznakowane progi zwalniające na środku „autostrady” to standard. Policja na drogach robi zdjęcia, wysłała zdjęcie smsem dalej i za jakiś czas zatrzymuje Cię inna ekipa, zapraszając do zapłacenia mandatu. Tak działają tutejsze fotoradary.

o Tanzanii

| Kamila ŁAZICKA

6

Lokalnych przedsiębiorców najczęściej spotkasz przy drodze. Warsztat stolarza, warsztat samochodowy, produkcja pojmników z liści bananowca – każdy, kto ma swój zakład, nie chowa się w budynkach za zamkniętymi drzwiami. Cały wyprodukowany asortyment wystawiony jest **przed sklepem**, a tuż za nim widzisz producenta, który tworzy na twoich oczach.

7

Podstawowym przyrządem ucznia w szkole publicznej nie jest książka, a miotła. Dlaczego miotła? Dzieci w szkole zamiast uczyć się, często pracują na rzecz szkoły – wykonują prace porządkowe oraz dbają o **ogródki nauczycieli** (warzywa w Tanzanii rosną przez cały rok).

8

Dzieci podróżujące pieszo do szkoły wzdłuż głównej ulicy to naturalny widok w każdym rejonie Tanzanii. Grupy uczniów można rozpoznać po **mundurkach**, które są tu obowiązkowe. Często, przemierzając kilkunajdziesiąt kilometrów drogę do szkoły, niosą ze sobą **mały taborecik**, żeby nie siedzieć na podłodze (to norma w szkołach publicznych).

9

Codziennie obowiązki Tanzańczyków zaczynają **bardzo wcześnie**. Z uwagi na wysokie temperatury, kobiety wstają nawet o 3:00 rano, żeby **przynieść wodę ze studni**, ugotować dla dzieci coś do zjedzenia i wyprawić do szkoły. Mężczyźni o 4:00 rozpoczynają pracę w polu, żeby zdążyć przed wschodem słońca.

10

W Tanzanii bardzo ważne są **wzajemne pozdrowienia**, zwrócenie uwagi na sąsiada, mile powitanie na dzień dobry. Każdy, kto tu przybywa usłyszy słowa: karibu (liczba pojedyncza) lub karibuni (liczba mnoga). „Karibu” to powitanie, będące jednocześnie zaproszeniem. Odpowiedź jest tylko jedna – „asante”, czyli **dziękuję**.